

[Anne Grete Holmsgård]

vil gerne gå videre, men vi har fremsat et beslutningsforslag i håb om, at vi dog i det mindste kunne tage nogle skridt på vejen til det, der er den rigtige løsning ikke bare i vores øjne, men øjensynlig også i fru Lone Dybkjærs øjne.

Det, der er problemet, er, at fru Lone Dybkjær lader enhver tvivl i denne sag komme miljøet til skade, og det er lige præcis det, der er interessant. Det er interessant, fordi det er dér, vandene skilles, det er dér, man kan se, hvem der i realiteten er grønne, og hvem der ikke er det, når det kommer til beslutningerne.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg kan forstå på fru Lone Dybkjær, at vi til sin tid skal stille et forslag om en bro oppe ved Virksund, og det synes jeg er en god idé, men kan vi ikke få det at vide, før vi laver disse beslutningsforslag, fru Lone Dybkjær, når det er så stort et problem at læse, hvad der står i forslaget.

Det, vi har sagt i beslutningsforslaget, er, at der skal træffes mere vidtgående foranstaltninger for at sikre gennemstrømningsforhold ved Virksund svarende i det mindste til arbejdsgruppens forslag 2, altså den brakvandsløsning, som beslutningsforslaget går ud på. Der er intet, der forhindrer miljøministeren, hvis dette her bliver vedtaget, i at gå op til Viborg amtsråd og sige til dem: nu skal der salt til, nu skal vi have gennemhullet den dæmning; jeg tror oven i købet, at vi vil takke ham, hvis det sker.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er til fru Anne Grete Holmsgård. Det var altså ikke mig, der brugte udtrykket »to radikale i klemme«. Jeg sagde bare, at vi ikke føler, vi har nogen i klemme; vi føler, at vi handler i overensstemmelse med de radikale amtsrådsmedlemmer, og det kan der vel egentlig ikke være noget ondt i.

Der er ikke tale om, at enhver tvivl kommer miljøet til skade. Hvis der er tvivl, mener vi, det er rigtigt, at de lokale myndigheders beslutning følges. Fru Anne Grete Holmsgård kan altså sige, at vi ikke føler, sagen er så klar, at vi bør ændre på de prin-

cipper, der hedder, at det er de lokale myndigheder, der afgør det. Og det er en helt anden snak.

Hvad angår det, jeg sagde under førstebehandling og under andenbehandlingen, er det en klarere udtryksform, jeg har brugt her, nemlig at der ingen tvivl er om, at en saltvandsløsning er den mest robuste løsning. Det er det, der er det sagligt rigtige at sige her.

Ved at have arbejdet med sagen må jeg sige til hr. Leif Hermann, at det, jeg er nået frem til sagligt – men det er i og for sig ikke det, der er det endeligt afgørende for min beslutning her, det er det principielle i forhold til amtsrådsbeslutningen – er, at brakvandsløsningen er den værste løsning af dem alle sammen, og så synes jeg, det ville være helt fjollet at gå ind for den.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Nu synes jeg, det bliver interessant. Det, fru Lone Dybkjær sagde, var, at hvis der er tvivl, mener det radikale venstre, at det skal være det lokale selvstyre, der bestemmer, og det må betyde, at det skal være Viborg amtsråd, der bestemmer. Ja men der var også i høj grad tvivl i forbindelse med saltvandsløsningen ved Margrethe Kog, men dér var de radikale altså ikke i tvivl om, at det ikke var det lokale selvstyre, der skulle bestemme, i hvert tilfælde handlede man på en sådan måde, efter at man havde udredt sin tvivl, at man faktisk handlede imod Ribe amtsråd. Dér var den tvivl også, og den var måske oven i købet større, end den er her, men her lader man altså ikke tvivlen komme miljøet til gode. Det er lige præcis det, der er problemet, og derfor er der ingen sammenhæng i det, de radikale gør; det er fuldstændig hist og pist. I Margrethe Kog falder det ud til fordel for miljøet, i Hjarbæk Fjord falder det ud den modsatte vej; vi aner simpelt hen ikke, hvor de radikale står i disse sager.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Det er ikke, fordi jeg har tillid til, at argumenter gør indtryk på fru Lone Dybkjær, men det er altså lige stærkt nok, at fru Lone Dybkjær bliver ved med at gentage, at de